

ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಹಲವು ರಾಮಾಯಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದ್ದ ಕನ್ನಡದ ಕವಿ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನು-

**‘ತಿಣುಕಿದನು ಫಣಿರಾಯ ರಾಮಾ  
ಯಣದ ಕವಿಗಳ ಭಾರದಲಿ ತಿಂ**

**ಛಿಣಿಯ ರಘುವರ ಚರಿತೆಯಲಿ ಕಾಲಿಡಲು ತೆರಪಿಲ್ಲ’**

ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದನು. ನಮ್ಮ ಜನರು ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ಇತಿಹಾಸವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದರೆ ಈ ಮಟ್ಟಿನ ಮರುಸ್ಪಷ್ಟಿ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಕಾವ್ಯದ ಶಕ್ತಿ, ಭಾಷೆಯ ಶಕ್ತಿ. ಆದರೆ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಧಾರ್ಮಿಕಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಭಾಷೆ ತನ್ನ ಚಲನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸ್ಥಾವರವಾಗುತ್ತದೆ. ದೈವಿಕ ಸಂದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಬಳಸಲಾಗುವ ‘ಪವಿತ್ರ ಭಾಷೆಗಳು’ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತವೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಕಾವ್ಯದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಿದಾಗ ಕಾವ್ಯ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಎಂಬ ಕುರಿತು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಗಳು ತಮ್ಮ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಿಕವಲ್ಲದ ಕೆಲವು ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಅಮೂರ್ತವಾದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಲು, ಮೌಲ್ಯೀಕರಿಸಲು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಲು ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಆಟವೊಂದನ್ನು ಆಡುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಆಟಕ್ಕೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸುವ ನಿಯಮಗಳಿಂತಿರುತ್ತವೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳು ಆಟದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಏನು ಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆಯು ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಯಾರು? ಯಾವಾಗ? ಯಾರಿಗಾಗಿ? ಹೇಗೆ ರೂಪಿಸಿದರು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ನಮ್ಮನ್ನು ಭಾಷೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯ ಕಡೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ. ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆಗೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುವುದೇ ಕೆಲಸ. ‘ರಾಮಾಯಣವು ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆ ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು

ಮೀರುತ್ತದೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಪಿ.ವಿ. ಕಾಣೆಯವರು (2022: 223). ಆದರೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆಯು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮುರಿಯಲಾರದು, ಮುರಿಯ ಬಾರದು. ಹಾಗಾಗಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆಯು ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನ. ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒದಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆಯು ಪ್ರಶ್ನಾತೀತವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಾತೀತ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ವಾದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕಡಿಮೆ. ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಮರ್ಶೆ ಹುಟ್ಟುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆಯು ವಿಮರ್ಶಾತೀತವಾದ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸ್ವಯಂ-ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು, ಸಂದೇಶಗಳು, ಪ್ರವಚನಗಳು ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ‘ಇವೆಲ್ಲ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿವೆ’ ಎಂದು ಸಾರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇದು ನಿಜವಲ್ಲ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂದೇಶಗಳು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧರ್ಮದೊಳಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆಗೆ ಈ ಮಿತಿಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ನಿಜಕ್ಕೂ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಧರ್ಮವು ಪುರಾಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಾಗ ಶುದ್ಧ ಧಾರ್ಮಿಕವೂ ಅಲ್ಲದ, ಪೂರ್ತಿ ಕಾವ್ಯವೂ ಅಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾತನಾಡಲಾರವು ಮತ್ತು ಆ ಭಾಷೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಪೂರ್ತಿ ತೊರಕೊಳ್ಳಲಾರವು. ಹೀಗಾಗಿ, ಪುರಾಣದಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯಿಂದ ಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆಯುವಾಗ ಅನೇಕ ಪರಿವರ್ತನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಪುರಾಣಗಳು ಕೆಲವರಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳ ಹಾಗೆಯೂ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ಕೃತಿಗಳ ಹಾಗೆಯೂ, ಮತ್ತೆ ಹಲವರಿಗೆ ಇತಿಹಾಸವಾಗಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಭಾರತೀಯ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿರುವ ಖಗೋಳ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳು ಸತ್ಯವೆಂದೇ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಭೂಲೋಕದ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೇರುಪರ್ವತ ಇದೆಯೆಂದು ಪ್ರವಚನ ಮಾಡುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಭೂಮಿಯ ಸುತ್ತ ಉಪ್ಪುನೀರಿನ, ಕಬ್ಬಿನ ಹಾಲಿನ,